

[Menneisyys vaivaa](#)

Moi. Jos mä voisin, mä kumittaisin mun menneisyyden ja kirjoittaisin sen uudelleen. Syy siihen on se, että lapsena olin ihan kamala ihminen ja satutin ihmisiä tosi paljon. Mä en ees tiedä, miks mä tein niin. Se kaikki oli ihan sairasta ja nykyään en enää tunnista itseäni siitä. Mä en haluais, että se sama tyttö, joka oli oikeesti ihan kauhea olis oikeesti nykyinen mä, joka ei oikeesti toivo mitään pahaa kellekään, ees sellasille ihmisille, jotka vihaa mua ilmankin syytä. Mua ahdistaa, ku niin moni tuntuu ajattelevan, että ihmiset ei voi muuttua. Mä pelkään sen takia, etten oo oikeesti muuttunut ja että oon edelleen se sama hirviö ku silloin.

Olin pienenä (ennen koulua ja eskaria) tosi omituinen lapsi. En tykännyt toisista lapsista ja en kunnioittanu mun vanhempiakaan yhtään. Mulkoilin esim. ruokakaupassa toisia lapsia ja kerran kävin työntämässä jonkun tuntemattoman tytön sellasilla lasten ostoskärryillä kumoon. Mua oksettaa mä, kun mä ees kirjoitan näitä. Mä en haluais olla se, joka on tehnyt nämä asiat.

No, eskarissa mua sitten alko hävettää se, millanen olin aiemmin ollu, ja halusin olla nyt kiva kaikille muille lapsille, koska ymmärsin, että olin aiemmin tehnyt väärin. Mä lainasin mun leluja yksille tytöille, joiden kanssa mä halusin olla kaveri. Ne ei halunnu olla mun kavereita, vaan ne leikki mun leluilla, ja mä en saanut tulla mukaan. Löysin uuden kaverin eskarista, ja tätä kaveria kiusasin sitten myöhemmin kakkosluokalla.

Meidän luokalle tuli silloin yks uus tyttö, johon halusin kans tutustua. Olin aina ollu tosi huomionhakuinen lapsi, ja halusin olla suosittu, ja siks halusin siitä tytöstä uuden kaverin. Aluks me leikittiin kolmestaan, mut sit tuli erimielisyyksiä. Mä kiusasin silleen, että aina jos tuli riita, menin sen toisen tytön puolelle, enkä leikkinyt enää sen kanssa vaan syrjin sitä sen toisen tytön kanssa. Oltiin myös joskus yhdessä leikkiessä tälle mun eskariystävälle ilkeitä, ja jos tää toinen tyttö ehdotti jotain, olin heti mukana, enkä miettinyt, miltä se siitä mun toisesta kaverista tuntui.

Tää on juttu, mikä mua hävettää maailmassa kaikkein eniten, ja jos saisin sen tekemättömäksi niin tekisin sen tekemättömäksi. Kerran ku me oltiin riidoissa, koulussa niin mä kerroin sille toiselle tytölle, että tää eskariystävä pelkää ötököitä. Sit mä keksin, että se toinen tyttö vois käydä näyttämässä sille ötökkää kepin päässä, ja se teki sen. Siitä me kaikki jouduttiin puhutteluun opettajan ja vanhempien kanssa, ja sovittiin siellä asiat jotenkin. Kun mä näin, että sille eskariystävälle oli tullut paha mieli, niin kyllä se kadutti mua. Se eskariystävä oli mulle sovinnon jälkeenkin vielä ihan ansaitusti vihainen, ja ei oltu vähään aikaan kavereita. Kuitenkin me myöhemmin vielä leikittiin välillä yhdessä, jopa kolmestaankin, mut sit jossain vaiheessa se jäi, en muista syytä, ehkä se vaan jäi ilman syytä, niin mä toivon ainaki. En muista, että sen ötökkäjutun jälkeen olisin sillä tavalla enää kiusannut, ja siitä lähtien mua alkoi hävettämään se.

Kuitenkin olin vielä myöhemminkin aika tyly sille tytölle. En esim. koulussa en moikannut vielä yläasteellakaan vaikka oltiin samassa, ja rippikoulussa. Ja syy siihen oli, että mua hävetti ja ajattelin, että se vihaa mua. Olis ihan hyvin saanut vihatakin, ja mun olis silti pitänyt hymyillä ja moikata sitä, mut en tehnyt niin. Mua on kaduttanut se ihan hirveesti ja lähetin sille vielä ihan lähiaikoina anteeksipyyntöviestin mun käytöksestä, jossa pyysin anteeks ja kerroin, että toivon sille pelkkää hyvää. Mun pahin pelko on, että oon pilannut sen tytön elämän sillä, miten käyttäydyin sitä kohtaan silloin ja aiheuttanut sille ikuiset traumat.

Olin muutenkin kakkosluokalla suoraan sanottuna ihan sekopää. Yhdessä harrastuksessakin kerran piilotin yhden mun kaverin kengän, eikä se ikinä löytänyt sitä ja sitä harmitti hirveesti. Silti kun mä sain tietää siitä, mä en tunnustanut sitä ja kertonut, missä se oli. Muuten en onneksi sitä tyttöä kiusannut, mutta tuossa oli pahaa jo ihan tarpeeksi. Pikkusiskoakin pomottelin kotona ja suutuin, jos se ei leikkinyt mun tahdon mukaisesti. Sit kans käytin mun ihania isovanhempia rahallisesti hyväksi. Eli siis en jutellut niille muuta kuin vaan jos sain jotain. En tunnista itteeni noista teoista. Oksettaa, että se kauhukakara olin oikeesti mä. En vaikka kuinka muistelisin tiedä, miks mä olin silloin sellanen.

Muakin kiusattiin aina jollain tapaa 4-luokasta lähtien siihen asti kun aloitin etäopiskelun, ja tiiän, miltä tuntuu, kun ajattelee, että se kiusaaminen on omaa syytä. Toivon, että se mun entinen eskariystävä ei ois koskaan ajatellut niin. Itse kylläkin ansaitsin tulla kiusatuksi, koska olin ite kiusannut ja muutenkin niin kamala ihminen. Siitä asti vielä tähän päivään ku oon aikuinen oon kärsinyt syömishäiriöistä ja muista mielenterveysongelmista, ja aina inhonnut itseäni. Mielestäni ansaitseen sen kaiken, koska oon niin paha ihminen. Mulla on kuitenkin siitä huolimatta elämässä paljon hyvää, ja musta tuntuu niin syylliseltä. En mä ansaitsis ees elää sen takia, mitä oon tehnyt. En kuitenkaan oo tekemässä itselleni mitään, koska pelkään, että mun perhe ajattelis, että se olis niiden syytä ja pelkään myös kuolemaa siitä huolimatta, että ansaitsisin sen.

En oo enää yhtään sama ihminen, kun silloin. En halua kenellekään mitään pahaa, oon kiusaamista vastaan enkä halua satuttaa ketään millään tavalla ja nykyisin mietin, miltä toisesta tuntuu, ennen ku sanon tai teen jotain. Vihaan itseäni edelleen enkä oo antanut itselleni mun menneisyyttä anteeksi. Omille kiusaajilleni oon antanut anteeksi, niillekin, jotka ei oo anteeksi pyytäneykään. Toivon, että niillä on nyt kaikki hyvin. Haluan nykyään osoittaa mun perheellekin, että mä välitän niistä oikeesti ihan vaan sellasina ku ne on, enkä halua mitään. Mun isä on vielä lähiaikoinakin kysynyt, että soittelenko mä mun mummin kanssa siks, että pyydän siltä rahaa. Se sattuu ihan hirveesti, koska se saa mut tuntemaan, et sen silmissä en ois muuttunu yhtään. Nykyään haluan vaan yrittää tehdä ihmiset onnellisiksi ja saada ne tuntemaan olonsa rakastetuiksi. Mä en toivois, että kenestäkään tuntuis samalta kun musta. Että vihaa itseään näin paljon, että tuntuu, ettei pysty elää ittensä kanssa. En enää oo vihanen kellekään, vaikka joku tekiskin mulle jotain pahaa. En ajattele, että kukaan muu ihminen, vaikka olis tehnyt mitä, on läpeensä paha, paitsi mä ite. En ees ajattele, että joku sarjamurhaaja ois pohjimmiltaan kokonaan paha ihminen, vaikka onkin tehnyt pahoja tekoja. Mutta mä oon paha ihminen, ihan kokonaan.

Mua on vaivannut mun menneisyys jollain lailla siitä nelos/vitosluokasta asti, vuosi vuodelta vaan enemmän. Nykyään itseinho ja pelko siitä, että oon edelleen pohjimmiltani samanlainen, on suorastaan lamauttavaa. Tuntuu, että millään ei oo mitään väliä, koska oon pilannut jo kaiken. Tuntuu, että mun pitää eristää itteni muista, koska oon niin kauhea. Haluaisin pyyhkiä mun menneisyydestä pois jokaisen kohdan, jolloin oon satuttanut muita ihmisiä. En kuitenkaan voi, ja joka päivä jokin tai joku muistuttaa mun lapsuudesta ja itse muistan vaan kaikki mun pahat teot. Jos vaikka mun vanhemmat muistelee jotain "hassua" sanaa, mitä oon sanonu pienenä, triggeröidyn. En haluais olla se sama ihminen, joka olin menneisyydessä, ja silti kaikki kokoajan muistuttaa mua siitä. Voi kun vaan vois pyyhkiä sen pois tai että mua ei ois koskaan ees syntynyt.

Miten tällasen menneisyyden syyllisyyden taakan kanssa voi elää normaalia elämää? Miten mä voin antaa itelleni anteeks, ja vielä suurempi kysymys on, kuuluuko mun ees antaa itelleni anteeks?

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2021/menneisyys-vaivaa>